

Vakáció a Holdon

Shhssssssssshh... kisebb huppanással egy űrhajó landol a Holdon.

Por kavarog, majd egy újabb lökés készíteti az űrhajón utazókat, hogy erősebben szorítsák a kapaszkodóikat. A következő pillanatban érdeklődő tekintetek szegeződnek az űrhajó ablakaira, majd a hangszórón keresztül a következő információt hallhatják: Mare Serenitatis – végállomás. Üdvözljük Önöket a Holdon. “Kérjük, vegyék fel szkafandereiket, és kapcsolják be az oxigénellátást! Rövidesen megérkezik a holdbusz transzferjártat, amely elszállítja Önöket a “Tejút Hotelbe!”. A kapitány és a legénység búcsúzik, kellemes időtöltést kívánunk a Holdon!”

Az űrhajó utasterében kikászálódnak az utasok, és készülődni kezdenek a leszálláshoz.

Lisa nagyon izgatott. Türelmetlenkedve nézi, ahogy Max nagybácsi és Míra nagynéni a szkafander pántjaival bíbelődnek. Lisa kortyol egy utolsót a Galaxis shake-jéből, amelyhez ultrarózsaszín, világító szívószál jár. Egy pillanattal később Lisa már bele is bújt a szkafanderébe.

- Max nagybácsi, elég viccesen nézel ki: mintha egy robot és egy baba keveréke lennél!
- Nézd csak, Lisa! Ott! – hallatszík Míra nagynéni elmosódott hangja a szkafanderből. Az első holdhegy, amit megpillanthatsz: az Argaeus hegy! És ott van a Dawes holdkráter is!

Lisa szemügyre veszi a holdbéli tájat, amely a holdnap fényében csillog és szikrázik. Homok és holdpor mindenütt, sziklákat, krátereket a távolban hatalmas hegyeket lát maga előtt.

Milyen idegennek hat ez az összkép: egészen sivár és talán kissé ijesztő is. Sivatang és hegyvidék elegye, de mindent szokatlan színek és árnyalatok urálnak. Barátságatlan, zord és hideg táj. De valahogy mégis... lenyűgöző az ismeretlensége. De miért is olyan szokatlan? Nos hát, igen... sehol egy zöld folt, nincsenek növények, fák, bokrok és virágok. Csak kövek körös-körül. Hihetetlen.

Tényleg itt van. A Holdon! De nem furcsa azért egy kicsit, hogy már röviddel az érkezése után visszavágyik a szép, zölddel borított Földre?

Az érzés azonban gyorsan elhussan. Az első turisták már meg is kezdik a leszállást a transzferbuszhoz. Milyen könnyű és más itt a mozgás! Lisa lassú, rugózó léptekkel halad lefelé az űrhajó fémesen fénylő rámpáján.

A Hold alacsony gravitációja miatt Lisa és utastársai ugrándozva repkednek az űrhajó mellett – akár egy lassított felvételen!

- Hű, ez nagyon tuti! – kiáltja nevetve.

A holdbusz, ami a szállodájukhoz viszi őket, meg is érkezik. A csomagok a csomagtérben, mindenki indulásra kész.

Ez hát a Hold, amit annyi estén szemlélt a Földről, és ami olyan elérhetetlennek tűnt!

Lisa kíváncsian veszi szemügyre a körülötte elterülő kopár, sivatagi tájat a különös, óriás hegyvonulatokkal a láthatáron. A lábai néha visszasüppednek a hold porába, A porba rúgva figyeli, ahogyan a megszokottnál lassabban visszahömpölyögnek a porszemek a talajra.

Szkafanderének kesztyűs ujjával Lisa nagy szívet rajzol a Hold porába.

- Gyere Lisa! – kiáltja Max bácsi szkafanderbe zárt hangján. – A busz mindjárt indul.

Lisa utolsóként kapaszkodik fel a buszlépcsőn, majd helyet foglal Míra nagynéni mellett. A biztonsági övek rögzítése után a transzferjárat már el is indul. A szállodához vezető út zökkenőmentes. Az épületet egy hegyoldalban alakították ki.

Max bácsi széles mosollyal a száján kiáltja Lisa felé:

- Úgy örülök, hogy újra itt lehetek! Már alig várom a holdporos síelést! Az itteni pályák annyira szuperek! A csomagok felől ne aggódjatok, felviszem őket a szobába. Addig nyugodtan nézelődjete. Találkozunk a vacsoránál, rendben?

A busz megáll az ultramodern, fémből és üvegből épített hotel előtt. Olyannak tűnik, mint egy hatalmas üvegekupolával borított űrhajó.

Lisa és Míra néni kiszállnak a buszból. A többi utas elhalad mellettük a furcsa holdjárással, és a hotel bejárati csarnoka felé veszik az irányt. Lisa és Míra néni ketten maradnak a hotel előtti téren.

A holdnap valahogy tiszta, különös és fényes, ugyanakkor hideg és idegen is. Lisa körülnéz és megpillantja, amit az űrrepülőútja során nem vehetett szemügyre: ott a sötét holdég messzeségében: valami csodálatos, gyönyörű kékségben pompázik: a Föld!

A végtelen térben olyan kicsinek és törékenynek tűnik. Tündöklő kék bolygó, fehér felhőmezőkkel körülölelve. Lisa lenyűgözve nézi a ragyogó látványt. Semmihez sem fogható. Hihetetlen, hogy ilyen messze van, és mégis ennyire csodálatos és leírhatatlan látványt nyújt. Soha nem így gondolt a Földre.

- Az én otthonom, az én Földem! Olyan csodálatos! – meleg és vigasztaló érzés árasztja el Lisát.

A Holdról szemlélődő Lisa örömteli mosolygással állapítja meg: Nem is tudtam, hogy ennyire szeretem a Földet! – majd egy ideig csendes csodálkozással élvez a pillanatot.

- Nézd csak, Míra néni! A Föld félig világos, félig sötétbe borult. Ahol világos, ott biztos éppen nappal van, míg a Föld másik felén pedig éjszaka. Innen nézve viszont egyszerre látjuk: a nappalt és az éjszakát: a világosságot és a sötétséget. Amikor otthon vagyunk, akkor vagy nappal van, vagy éjszaka. Még sosem gondoltam arra, hogy ez valójában *egyszerre* történik.

Míra néni bólint és elmosolyodik.

- Igen, ismerős a gondolat. Hogy mindez egyszerre történik: míg emberek a világ egyik felében alszanak, a másik felében éppen aktívan végzik a teendőiket. Vagy, hogy éppen abban a pillanatban, amikor egy kisbaba születik, a világ egy pontján talán éppen meghal egy idős ember, miközben az emberek, növények, állatok tovább léteznek. Van, aki éppen iskolába megy, míg mások hegycsúcsokat hódítanak meg, vagy épp egy rendkívül jelentős tudományos felfedezésre jutnak. És mindez egyszerre történik!

Innen a Holdról szemlélve minden olyan egyszerűnek tűnik.

Lisa tovább töpreng: - Míra néni. Innen a Holdról a Földünk olyan magányosnak tűnik, nem gondolod?

- Igen – feleli a nagynéni. – de valójában a családja körülveszi: a bolygók, a Nap és a Hold is. A bolygók pedig folyton táncukat járják a Nap körül, miközben valamennyien összeköttetésben állnak egymással. A távolságok valóban hatalmasnak tűnnek, de ez is csak nézőpont kérdése.

A Hold, aminek épp a porát tapossuk, meghatározza például a Föld víztömegeinek mozgását, hiszen ő okozza az apály és a dagály jelenségét. Területeket elárasztva kedvező feltételeket teremt a későbbi növénytermesztéshez. És persze a Napról se feledkezzünk meg, ami nélkül nem lenne élet. Fényét és erejét elajándékozva a Földdel együtt az élet lehetőségét biztosítja a növények, állatok és emberek számára,

Lisa örömeiben táncra perdül. A szkafanderében ugrándozva igen mókás látványt nyújt.

Kis idő után megáll és tovább szemléli a Földet. A szálloda épülete előtt hatalmas távcsöveket, teleszkópokat pillant meg. Lisa az egyik teleszkóppal jobban szemügyre veszi a földet. A szép kék földgolyón épp arrébb kúszik egy felhőkupac, és

- Míra néni, mi az a hosszú vonal ott a Föld felszínén?
- Az a kínai nagy fal. Réges-régen építették, hogy védelmet nyújtson a kínai birodalom számára. Olyan hatalmas és hosszú, hogy még innen is láthatjuk.
- Miért kell az embereknek folyton határokat építeniük, hogy elválasztva éljenek másoktól? Innen fentről ez olyan nevetségesnek tűnik.
- Igazad van, Lisa. Innen láthatjuk igazán, hogy minden ember – függetlenül kinézetétől vagy viselkedésétől, a Föld gyermeke. Nagyon szomorú, hogy még mindig viszály és háború dúl a világban, rengeteg szenvedést okozva ezzel. Mintha semmiből sem okulnának az emberek.
- Míra néni, a Föld annyit tesz értünk, emberekért és minden élőlényért. Olyan szívesen tennék én is érte valamit.
- Igen, Lisa. Sokan végeznek fontos munkát a környezetvédelem tekintetében, az éghajlat és az élővilág megóvásáért. Mindez nagyon fontos.
De én gyakran felteszem magamban a kérdést: vajon ez elég?
A Biblia azt mondja: *“A teremtett világ sóvárogva várja Isten gyermekeinek megjelenését”*. Ez a részlet a Bibliából engem mindig arra emlékeztet, hogy egy nagyon fontos megbízatásom van: Isten gyermekévé kell válnom. Még ebben az életemben törekednem kell rá, hogy ezt elérhessem.
- De Míra néni? – kérdezi Lisa. – Nem vagyunk-e már mindannyian eleve Isten gyermekei?
- Igazad van, de azért hatalmas különbség van az emberek között abban a tekintetben, hogy tudatában vannak-e ennek vagy sem. Vess csak még egy pillantást a Föld sötét felére, ahol az emberek most épp álomra hajtották a

fejüket. Ez egy jó hasonlat ahhoz, hogy az emberek egy része alszik, vagy épp alva jár az élete során is, és nem is tud arról, hogy ő is Isten gyermeke! Azt gondolom, hogy fontos feladatunk, hogy lehetőség szerint éber, tudatos gyermekei legyünk Istennek.

- Hogyan lehet felismerni Isten gyermekeit?
- Leginkább a szeretetük alapján. Akárcsak a Nap a maga hatalmas, mindent átfogó és éltető erejével körülöleli a világot, úgy ölelik át a Napgyermekek, Isten gyermekei, is a teremtés egészét szeretetükkel. Akárcsak a Föld, amely odaajándékozza magát a lakóinak, úgy ajándékozzák Isten gyermekei is szeretetüket minden élőlény számára.

Szeress hát, akár a Nap, s a Föld és Isten gyermekévé válsz!

Lisa a messzeségbe tekintve suttogja: - Igen, ezt szeretném.